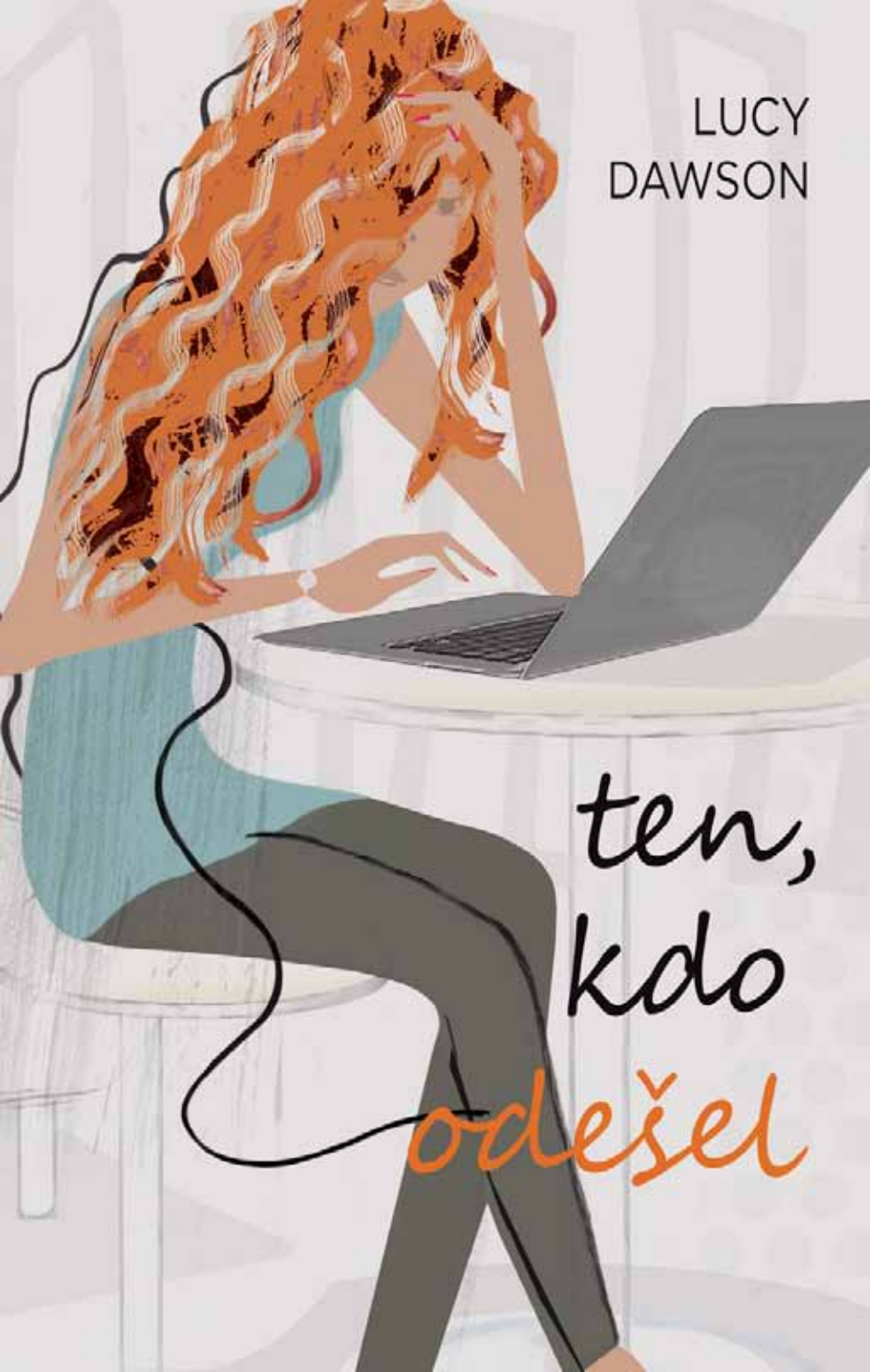

LUCY
DAWSON

ten,
kdo
odešel

LUCY DAWSON

*ten,
kdo
odešel*

2015

Copyright © 2010 by Lucy Dawson
Translation © 2015 by Dita Kelbelová
Cover design © 2015 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být přenášena
či elektronicky šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele
autorských práv.

Z anglického originálu THE ONE THAT GOT AWAY,
vydaného nakladatelstvím Sphere, Londýn 2010,
přeložila Dita Kelbelová
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redaktorka: Lenka Vymazalová
Korektura: Kateřina Žídková
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Jiří Ryška
Ilustrace obálky: Denisa Jánková
Grafické zpracování obálky: Rajka Marišinská
Vydání druhé, v elektronické verzi první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v únoru 2015

ISBN 978-80-7498-068-8

Poděkování

Děkuji Sarah Ballardové, Jo Dickinsonové,
Rebecce Saundersové a všem z literární agentury United
Agents a nakladatelství Little, Brown, Jamesovi,
rodině a přátelům za povzbuzení a podporu.
Jsem vám všem velmi vděčná.

Poděkování patří těm, kteří mi poskytli praktické rady,
zejména Patricii.

A konečně bych ráda poděkovala DS,
protože právě on kdysi vyprávěl onen vtip mně.
A to navzdory potížím, které to způsobilo.

Kapitola první

Když zavírám kufr auta, po mokrému povrchu mi sklouznou prsty a na jednom se mi bolestivě ohne nehet, až hlasitě vyjeknu a upustím příruční tašku. Dotknu se postiženého místa a pátrám po známkách zranění; v prstu mi pulzuje, nehet zbělal a v místě, kde se *mohl* zlomit, ale nezlomil, je znatelná rýha. Vlastně se nic nestalo, a přesto mi vyhrknou slzy... Skvěle... Nejenže jedu pozdě, ale ještě se tu rozbřečím. Paráda.

Zhluboka se nadechnu a divoce zamrkám, abych se vzpamatovala, a pak odhodlaně zvednu tašku z promáčené silnice. Strčím ji do auta, bouchnu dveřmi a nastupuju. Jakmile sedím za volantem, s připnutým pásem a zrcátkem natočeným tak, že se v něm vidím, zaregistruju rozmazané fialové oční stíny a korektor usazený v záhybech víček. V noci jsem toho moc nenaspala.

Včera v noci. Vypravím si svého manžela, jak na mě nevěřičně zírá přes postel, oněmělý tím, co jsem právě řekla.

Otáčím klíčkem v zapalování a snažím se nevnímat nával

studu, který se mě při té vzpomínce zmocňuje. S trhnutím se ohlížím za sebe – jako bych se pokoušela vytřepat ten obraz z hlavy –, zařazuju zpátečku a prudce couvám. Ráno jsem se mu *chtěla* omluvit. Chystala jsem se k tomu – udělala bych to už v noci, kdyby netrval na tom, že bude spát dole na gauči. A vůbec, jak se mám omluvit, když ráno beze slova vystřelí do práce? Čemu to pomůže?

Dupnu na brzdu a tak tak že nenajedu na obrubník za sebou, přeřadím na jedničku a moc rychle pustím nohu ze spojky, takže do silnice vyrazím nemotorným škubavým pohybem. Miluju Dana nade všechno, ale proč na mě musel být tak nabroušený, když viděl, že se snažím včerejšek napravit, a naschvál mi ani nedal pusu na rozloučenou? Je fakt, že takový nebývá, což znamená, že je vážně našťvaný..., ale stejně – bylo to od něj dětinské.

Natáhnu se, zapnu rádio a pak vzdorovitě dupnu na plyn před retardérem, který podle Dana přejíždím moc rychle. Na chvíli mě uspokojí, jak přes něj přeskočím, ale neubráním se provinilemu ušklíbnutí nad příšerným zvukem tlumičů, když přistanu; ten vůbec nezní pěkně. Zaposlouchám se v obavě, že mi ještě odejde auto, aby všemu nasadilo korunu, ale nic se neděje, a když zastavuju na světlech, vztek ze mě pomalu vyprchává a ruce na volantu povolují. Vlastně se najednou cítím vyčerpaná a taky smutná, že jsme se s Danem vůbec poprvé pohádali tak, že se spolu nebavíme ani druhý den.

Měla jsem držet jazyk za zuby. Být na jeho místě, taky mám na sebe vztek; ráda bych věřila, že bych ráno nezmizela z domu tak jako on, ale chápu, proč je našťvaný.

„To snad nemyslíš vážně!“ slyším jeho nevěřící hlas. „Já jsem přece tvůj *manžel*!“

Znovu mě bodne výčitka a bezmyšlenkovitě se zahledím na brzdová světla auta před sebou, zatímco všichni čekáme na zelenou. V autě se rozezná „One Day Like This“ od Elbow a já se zaposlouchám do slov. Jako by zpívali o mně.

No, až na to, že dnes ráno nesvítí slunce – naopak, mraky by se daly ždímat a dojíždějící pospíchají k brightonské stanici s rameny schoulenými zimou. Něco na tom ale je – *proč* jsem se večer neovládla a vmetla mu do obličeje věci, které jsem ani nechtěla říct? Ztěžka polykám. Je mi jasné, že si to Dan neuvědomuje, ale ke včerejší hádce došlo paradoxně kvůli tomu, jak moc ho miluju, a svým způsobem jí nelituju: obyčejně před sebou nic netajíme a umíme si říct, co cítíme. Teď aspoň oba víme, že máme problém, a můžeme ho řešit.

Ustaraně si vzdychnu. Problém je... Problém je, že netuším, jak svému manželovi říct, že se děším něčeho, co ostatní podle všeho považují za naprostou samozřejmost. Že bych opravdu ráda slyšela od někoho jiného, jak se mám cítit, protože to sama nevím a jsem jednoduše zmatená.

Nečekala jsem to. Fakt ne. Když jste mladší, představujete si, že až dospějete, zamilujete se, vdáte se a porodíte děti – jak prosté. Dělají to tak skoro všichni a já si myslela, že nebudu výjimkou, a přesto jsem včera večer obvinila svého manžela – jednoho z nejlaskavějších, nejčestnějších lidí, jaké jsem kdy poznala –, že se podvodem pokouší dosáhnout toho, abych otěhotněla.

A nejhorší je, že mi ani tak nedělá starosti to, jestli se mě opravdu pokusil obelstít. Mnohem víc jsem zpanikařila kvůli celkem reálné vyhlídce na těhotenství. Při představě, že *čekám dítě*, jsem si vůbec nepřipadala šťastná ani nadšená. Spíš trochu nervózní a zároveň malinko vystrašená... Po-

padla mě obyčejná, nefalšovaná hrůza. A tím myslím hrůzu se vším všudy; vědomí, že není cesty zpět, že mě čeká těhotenství a porod a do konce života budu zodpovědná za jeden lidský život – a ten můj, jak ho znám, nadobro skončí. Přitom jsem zatím žila v domněnání, že je to úplně přirozené, a hlavně že po tom toužím!

JAK je možné, že jsem se nad tím nikdy pořádně nezamyslela – a říkala si, že to prostě nějak dopadne? Dan byl naopak u vytržení; básnil o nových vyhlídkách a dalších životních krocích... Co když jsme se – jakoby přes noc – oba změnili tak moc, že už se k sobě nehodíme?

Vykulím oči strachem z představy, že bych o Dana mohla přijít – a v panice sahám po telefonu. Hned mu zavolám – zavolám mu a provinile se mu omluvím. Protože ať už se na těhotenství dívám jakkoli, neměla jsem ho obviňovat z něčeho tak podlého. Není divu, že se –

Ale než stačím vytočit jeho číslo, ozve se za mnou rozčilené zatroubení, které mě upozorní, že na semaforu konečně naskočila zelená a všichni chtějí vystartovat. Rozjíždím se a pouštím kabelku zpátky na sedadlo. Poslední tóny písně přehluší hlas moderátora nabuzeného kofeinem, který chrlí informace o pracích na silnici někde v centru, kam jsem se ještě ani nepřiblížila.

Na tenhle okamžik si vzpomenu. Vybavím si, že jsem málem zavolala manželovi, abych se omluvila, a z celého srdce budu litovat, že jsem to neudělala, dokud byl čas.

Všechno by se tím změnilo.

Možná by to dokonce zachránilo lidský život.

Kapitola druhá

Na obchodní konferenci do Windsoru se mi dnes vůbec nechce. A neměla bych spát jinde. Potřebuju se vrátit k Danovi, a ne se vybavovat s kolegy v hotelovém baru a zkoumat povlečení na posteli páchnoucí po cigaretách, které v ní před nedávnem nejspíš někdo kouřil.

Nervózně si okusuju nehet a radši si představuju, jak sedím doma v kuchyni, mluvím s Danem a vysvětluju mu své nečekané obavy a strachy, což jsem měla udělat už včera, místo abych mu předvedla ukázkový výstup... Na svou obhajobu ale musím říct, že posledních pár dní nebylo zrovna snadných.

Ne že bych se snažila omlouvat své chování; jenom nesnáším, jak člověk může být v jednu chvíli dokonale šťastný – spokojený se svým osudem, na kterém by nic neměnil –, a v příští jako by si nějaká zlomyslná síla všimla, že si vesele skotačí a hledí svého, ukázala na něj prstem a střelila po něm paprskem, který mu převrátí život vzhůru nohama. A to všechno jen tak pro zábavu.

Všechno se začalo kazit v sobotu. Byla jsem s Joss a Bec na jednom z těch nahodilých uvolněných obědů, na kterých jsme se scházely v centru. K největším vzrušením při nich patřily chvilkové záchvěvy radosti, které vás přimějou říct: „Tohle je *bezva*, že jo?“, načež obdržíte úsměv a odpověď: „Je to úžasný.“

Klábosily jsme o tomhle a o tamtom a vlastně o ničem – tak, jak to můžete dělat s lidmi, s nimiž se znáte celou věčnost. Užívaly jsme si jedna druhou, a pokud mám přiznat pravdu, jedly při tom víc, než bychom nejspíš měly; rychle se blížila sezóna vánočních večírků a s nimi i nutnost navléct se do stahovacího prádla. Zrovna jsem si pod stolem potají rozepínala knoflík u kalhot, když se Joss spokojeně opřela a poklepala si na nepochopitelně ploché břicho, které se jí pořád pohodlně vešlo do opasku džín, což mi připadalo strašně nespravedlivé.

„Jak to děláš?“ vzdychla Bec závistivě. „Jak se můžeš cpát jak otesánek a přitom být pořád jako hůlka?“

„Tasemnice?“ navrhla Joss a pokrčila rameny.

Bec se vděčně usmála. „Není to tím, že jsi vyšší?“ zeptala se po krátké úvaze. „Vysocí lidi se musejí pořádně přejídat, aby to na nich bylo vidět, ne?“

Joss vypadala trochu zaskočeně a já se zakřenila.

„Chci říct,“ pokračovala Bec chvatně a uhladila si šaty, které se jí nepatrně vyhrnuly, „že máš větší rezervy než takový prcek, jako jsem já. Kdybychom týden jedly stejné sladkosti, přibrala bych rychleji, protože by se musely rozložit do menší výšky.“

„Nespálila by Joss víc kalorií než ty právě proto, že je vyšší?“ Pochybovačně jsem se na ni podívala. „Chlapi taky po-

třebují víc kalorií na den než ženy..., čímž samozřejmě ne-
tvrdím, Joss, že vypadáš jako chlap. Do Brigitte Nielsenové
máš hodně daleko...”

„Díky.“ Joss nakrčila nos. „Jestli to byl kompliment.“

„Kdybys byla modelka, se sto pětasedmdesáti centimet-
ry bys naopak byla dost malá,“ upozornila jsem ji a sáhla po
jedné ze sušenek, které jsme dostaly ke kávě. „A ty zas nejsi
žádný trpaslík,“ uklidnila jsem Bec. „Obě jste krásné přesně
takové, jaké jste.“

Bec mě ale neposlouchala, pořád upřeně pozorovala Joss.
„Hele, mám otázku. Co kdybys potkala chlapa, co by byl ve
všech ohledech úžasný, *dokonalý*; zábavný, milý, optimistic-
ký, hodný k dětem, skvělý v posteli, sám od sebe by ti kupoval
dárky..., ALE byl by o dost menší než ty. Chodila bys s ním?“

„No, takže by nebyl dokonalý, ne?“ namítla Joss bez oba-
lu. „Kdyby mi sahal jen do podpaží. Kdo by chtěl něco tako-
vého?“

„Fakt?“ vyhrkla Bec fascinovaně. „Ty bys mu nedala šan-
ci?“

„Ne,“ trvala Joss na svém. „Ani náhodou. Proč tě to tak
překvapuje? Každá ženská chce přece svému chlapovi do očí
vzhlížet – nebo se mu do nich aspoň dívat přímo. A ne se
k němu sklánět. To nikdy. Brr.“ Otřásla se a znechuceně po-
hodila hlavou, až jí dlouhé zakroucené lokny nadskočily.

Bec se obrátila na mě. „Chodila bys s Danem, kdyby byl
menší než ty?“

„Jenže já měřím jen sto šedesát pět, Bec,“ usmála jsem se.
„To by musel být na chlapa hodně mrňavý.“

„Jako Danny DeVito,“ doplnila Joss a vyfoukla Bec po-
slední sušenku. „Mňam,“ pochutnávala si s plnou pusou.

„Tak co? Chodila bys s ním?“ dožadovala se Bec odpovědi.

Zamyslela jsem se nad tím. „Asi ne,“ připustila jsem nakonec.

„COŽE?“ Bec byla ohromená. „Ty bys odmítla Dana? Tomu nevěřím!“

„Nevěděla bych přece, o co přicházím,“ vysvětlovala jsem. „Nepřipadal by mi tak sexy, takže bychom si spolu nejspíš jen popovídali a pak bychom si zase šli každý svou cestou.“

„To určitě!“ ušklíbla se Joss. „Vy dva jste byli jasní od první chvíle.“

Bec ale vykulila oči. „To myslíš vážně? Ty bys zahodila šanci prožít všechno to štěstí a lásku? Neprovdala by ses za lásku svého života, za toho PRAVÉHO, kdyby byl o pár centimetrů menší než ty? Jsem v šoku. A zklamalas mě.“

Schválně jsem si dala s odpovědí na čas. „Bec,“ naklonila jsem se k ní přes stůl a ztlumila hlas. „Nic takového jako ten pravý neexistuje.“

Bec zděšeně vyjekla a Joss do mě šťouchla. „Nech toho,“ zazubila se. „Netrap ji.“

„Ale já to myslím vážně!“ ohradila jsem se. „Můj vztah s Danem je jedinečný, nikdo jiný jako on na světě není, ale kdyby umřel –“

Bec se zatvářila, jako by měla omdlíť hrůzou a spadnout pod stůl.

„– byla bych zničená, to je jasné, ale taky bych věděla, že by si Dan nepřál, abych žila do smrti sama, když už nemůžu být s ním.“

Viděla jsem, jak Bec zaváhala.

„Je to stejné jako s přátelstvím,“ pokračovala jsem. „Ne-

„máš na celý život jen jeden pokus. Můžeš si rozumět se spoustou lidí. A myslím, že stejně tak je i spousta ,těch pravých.“

„No dobře – chápu to,“ povzdechla si Bec. „Měla bych využít všechny příležitosti, které mi život nabídne. Máš pravdu.“

„Nic víc tím říct nechci,“ souhlasila jsem s úsměvem.

„Takže kdybys to zabalila ty, chtěla bys, aby si Dan našel někoho jiného?“ optala se Joss opatrně.

„Jasně,“ přikývla jsem bez váhání, ale po chvíli jsem dodala: „Ale nejdřív za rok a musela by být tlustší než já.“

„Když už mluvíme o *odcházení* – Joss,“ změnila Bec téma, „nedávno jsem byla na návštěvě u jedné ze svých klientek – právě porodila dvojčata, jsou *k sežráním* – a šla jsem kolem salónu, kde jsi dřív o sobotách pracovala.“

„Myslíš Judy Garlandovou?“ zamručela Joss a přimhouřila oči. „Nesnášela jsem toho maníka, co mu to tam patřilo... Měl tlusté prsty se spoustou zlatých prstenů a k tomu *nechutně* dlouhé nehty. Platil mi dvě padesát na hodinu za to, že jsem česala ty smradlavé babky, co tam chodily. Zajímalo by mě, co se s ním asi stalo.“

Bec na ni vykulila oči. „No, umřel. Přece ti muselo dojít, kam tím mířím. Jeho salón zavírají.“

„Nemůžu uvěřit, že až teď! Vždyť ten chlap byl nad hrobem už tehdy!“ vypadlo ze mě. „Vzpomínáš si, jaké měl vlasy?“

„Kanárkově žluté!“ zahihňala se Bec. „To nemohla být jeho barva.“

„Taky nebyla.“ Joss pobaveně frkla. „Byla to paruka, kterou si sundával vzadu za salónem a mával s ní, když běžely všechny fény a přímotopy, protože se v ní strašně potil...“

I když to bylo možná spíš kvůli těm koženým kalhotám.“ Otrásla se. „Pokaždé, když zvedl ruku s natáčkou, břicho se mu celé zarudlé a otlačené převalilo přes pásek.“

„Fuj!“ vykřikly jsme s Bec unisono.

„Vypadal jako chodící vepřová roláda,“ popustila Joss uzdu fantazii. „Ty bábiný ho ale zbožňovaly,“ dodala a natáhla se po šálku s kávou. „*C'est la vie...*, nebo taky ne, jak se zdá.“

„Joss!“ napomenula jsem ji, když Bec zalapala po dechu tak hlasitě, až jsme obě nadskočily. Joss dokonce rozlila trochu kafe.

„Páni!“ vyhrkla Bec, jakmile se vzpamatovala. „Když jste načaly to *vzpomínání*... Málem bych vám zapomněla říct TOHLE! Vsaďte se, že NEUHÁDNETE, kdo si mě chtěl přidat na Facebooku do přátel. Leo!“ vypískla vzrušeně, než jsme se stačily zamyslet nad odpovědí.

Zarazila jsem se. „Leo? Myslíš mého bývalého?“

Přikývla.

„Ten hajzl!“ vybuchla Joss rozhořčeně. „Přesně kvůli tomu mě nikdo nedostane na Facebook ani na Twitter. Nepřidala sis ho, že ne?“ vyjela na Bec.

„Jasně že ne!“ ujistila ji Bec dotčeně. „Za co mě máš? Ale má otevřený profil, tak jsem se na něj mrkla. Je ženatý!“

„To si děláš srandu!“ Joss neskřývala pohoršení.

„A to ještě není všechno – myslím, že má i děti!“

Ke svému překvapení jsem ucítila, jak se ve mně cosi na okamžik zastavilo, jako by malá ručička hodinek na vteřinu vynechala a pak pokračovala ve své monotónní cestě.

„Je ženatý s ní?“ slyšela jsem svůj překvapivě klidný hlas.

Holky si vyměnily pohled a Bec se rozpačitě zeptala:

„S Carou? Ne, myslím, že ne. Na fotkách je s ženskou, která je nejmíň tak stará jako my, a Cara byla mladší, nebo ne?“

„Byla to peroxidová blondýna.“ Sáhla jsem po šálku s kávou a nonšalantně usrkla, i když v něm už skoro nic nezůstalo a to málo bylo úplně studené. „Jako Marilyn Monroe – nešlo si jí nevšimnout. Poznala bys, kdyby to byla ona.“

Bec zavrtěla hlavou. „V tom případě to není ona. Tohle byla taková mamina; normální.“

„Nemůže být normální, když se provdala za něj,“ ucedila Joss. „Hloupá koza.“

Bylo zvláštní si uvědomit, že ačkoli na Lea už dlouho nemyslím, pochopitelně někde žije dál, poznává nové lidi, oženil se, založil rodinu. Zdálo se, jako by to proběhlo už dávno; neměla jsem o tom tušení a teď se tím v mém životě nic neměnilo. Ale stejně mě zaskočilo zjištění, že slova, která kdysi skoro řekl mně, patřila nakonec někomu jinému. A uvažovala jsem nad tím, jestli se cítil stejně jako teď já, když se dozvěděl o *mé* svatbě.

Ve skutečnosti na tom samozřejmě nezáleželo. Nekompromisně jsem tu myšlenku vyhnala z hlavy, usmála se a vesele se zeptala: „Takže jak dnes vypadá? Doufám, že má břicho a pleš.“

Bec po očku mrkla na Joss, která ji nepřestávala probodávat pohledem, a nejistě odpovíděla: „Ani ne, vlastně je skoro stejný jako dřív.“

„No, to je k vzteku,“ usoudila jsem a představila si jeho tvář s úmysly jasně vepsanými v sebevědomém, bezstarostném úsměvu a pohledu ledově modrých očí. „Mohl mít aspoň tu slušnost, aby trochu zošklivěl.“

„Takže tebe si do přátel přidat nechtěl?“ zeptala se Joss najednou.

Zasmála jsem se. „Panebože, jasně že ne.“

„Jak by taky znal tvé příjmení?“ podotkla Bec. „Na Facebooku jsi Molly Greeneová. Proto jsem jeho žádost nepřijala, aby neviděl, že tě mám v kontaktech,“ vysvětlovala horlivě. „A nemohl se podívat na tvé fotky.“

„Hmm. To bylo chytré,“ přikývla Joss o trochu vlídněji.

„Díky, Batmane.“ Na Bec bylo znát, jak se jí ulevilo. „Jsem ráda, že mi to schvaluješ.“

Doted' mě nenapadlo, jak je to bizarní; že by si můj bývalý partner mohl prohlížet intimní snímky z mého života, nahlédnout do událostí, které s ním už nemají nic společného: mé svatby, narozeninových oslav, večírků... „Je mi z toho divně.“

„Jen tě to překvapilo,“ uklidňovala mě Bec, protože mi nerozuměla. „Cítila bych se úplně stejně, kdyby se zničehonic odněkud znovu vynořil John.“

„A právě proto NESNÁŠÍM Facebook,“ opakovala Joss. „Neměly byste vědět, co dělají vaši příšerní bývalí. Měli by se vypařit z vašeho života a konec. Všechny tyhle sociální sítě jen narušují přirozený vývoj.“

„Myslíš, že způsobí změnu klimatu?“ dobírala si ji Bec. „Naruší potravní řetězec? Tys neměla Lea ani Johna ráda, co?“

„Nic jsem proti nim neměla,“ odpověděla Joss upřímně a dost mě tím překvapila. „Aspoň ze začátku. John byl jen slaboch a trochu sobec. Neprobouzel v tobě to nejlepší, Bec. Moc jsi na něm visela.“

Bec se zatvářila, jako by litovala, že se zeptala.

„Chci říct, že do tvého života nic *nepřidával*, vždycky si šel za svým, a ty sis pak připadala nejistá. Vlastně mám pocit,

že byl dost o ničem. A Leo,“ odmlčela se, „s tím byla zábava, když se snažil. Jenže kromě toho, že ti zahýbal,“ začínala se dostávat do ráže, „byl jako vystřižený z té říkanky. Když měl dobrou náladu, tak byl úplný mílius, ale když vstal špatnou nohou, choval se příšerně.“

„– nebyl žádnéj mesiáš, byl to zlobivej kluk,“ dodala Bec a obě se rozesmály.

„To myslíš tu básničku o děvčátku s loknou na čele?“ zeptala jsem se Joss.

Nechápavě se na mě podívala.

„Zapomeň na to. Když mi bylo tak pět, pomalovala jsem stěny pokojíku fixem.“ Bříškem prstu jsem z talíře posbírala drobečky a olízla je. „Máma mě nachytala a já jí řekla, že jsem to nebyla já, že za to můžou moje zlobivé ruce, tak mi poradila, že kdyby chtěly zase zlobit, ať si na ně sednu. Leo-vi by trocha sezení na rukou neuškodila.“ Na obě jsem se usmála. „Vlastně by na nich měl sedět pořád.“

Joss se ušklíbla. „Představ si, že by ses provdala za něj...“

„To bych neudělala,“ zavrtěla jsem hlavou. „Nakonec bych vycouvala.“

Ani jedna neodpověděla.

„No fakt!“ bránila jsem se. „Vím, že jsem se s ním trochu zasekla, ale on nikdy nebyl ten pravý. Jen mi na chvíli zamotal hlavu.“

„Myslela jsem, žeš říkala, že žádný jediný ani ten pravý neexistuje,“ namítla Bec.

„Máš pravdu,“ přikývla jsem. „Díky za připomenutí. Chtěla jsem říct, že by z něj nikdy nebyl chlap pro život.“

„Správně. Nemélas s ním strávit víc jak tři měsíce,“ nechala se slyšet Joss. „Prostě tě ukecal, to je celé. Bojoval

o tebe, jen když cítil, že bys ho mohla pustit k vodě. Proto ti chlapi jako on nadělají takový zmatek v hlavě. Jsou dost mazaní, aby přidali, když pochopí, že bys mohla vážně odejít..., ale jakmile si tě znovu zaháčkují a ty po nich začneš chtít úplně normální a rozumné věci, tak se za nimi jen zapráší! Ale co mu *nikdy* neodpustím,“ odmlčela se, „je, jak tě potopil, když byl tvůj táta nemocný. Pořád tvrdím, že to chtělo pořádný kus zlomyslnosti přiznat se, že šuká tu husu zrovna ve chvíli, kdy tvůj táta ležel po infarktu v nemocnici.“

„Kdyby tu byl,“ prohodila jsem, „prohlásil by, že to neplánoval a nenapadlo ho, že mi Cara zavolá a vyzvoní, co se děje.“

„Kdyby tady byl,“ opakovala Joss důrazně, „tak ho naku pu do vajec.“

„Ty jsi jak slonice,“ zasmála jsem se. „Nezapomínáš a neodpouštíš.“

„To si piš,“ přikývla s hlavou vztyčenou, jako by na to byla hrdá. „Pro vás dvě bych zadupala do země každého.“

„Tehdy to byla divná doba,“ dumala jsem s nepřítomným pohledem. „Všechno jsem dělala naopak. Bylo mi pětadvacet, měla jsem obřázet večírky a vyvádět, a ne stát v neděli u plotny a uklízet. Snažila jsem se udržet pohromadě něco, co nikdy nemohlo fungovat.“

„Je jedno, cos dělala nebo nedělala tehdy,“ prohlásila Joss. „Hlavní je, že teď už máš jasno. Můžu ti upřímně říct, že to moje užívání života stálo za starou bačkoru – ani za zlaté prase bych nechtěla, aby mi bylo znovu dvacet. Nové boty, hromady peněz, uřvané kluby; a samozřejmě nějaký ten chlap – za tím vším jsem se honila, a přitom jsem to nepotřebovala. Jsem šťastná, když můžu dělat třeba tohle,“ rozmáchla se kolem sebe. „A úplně mi to stačí.“